

ՄԱՀՈՒՄՆ ԻՆՔՆԱՍՊԱՆՈՒԹԻՒՆԸ

ՏՐԱՄ ՄԷԿ ԱՐԱՐՈՒԱԾ

ԳՈՐԾՈՂ ԱՆՁԻՆՔ

ՍՊԱՐԱՊԵՏ ՄԱՀԸ, (Սեւ հագած եւ վրան ֆերմակ կմախք մը գծուած)
 ԶՈՐԱՎԱՐ ՔԱՆՍԷՐ, (Կանանչ հագած)
 ԶՈՐԱՎԱՐ ՏԻՊԷՐՔԻԻԶ, (ձերմակ հագած)
 ԶՈՐԱՎԱՐ ՄԱԼԱՐԻԱ, (Մոխրագոյն հագած)
 ԶՈՐԱՎԱՐ ՀԱՐՍԱՆԹ, (Գեղին հագած)
 ԳՆԳԱՊԵՏ ՏԻՖԹԻՐԻԱ, (Կապոյտ հագած)
 ԳՆԳԱՊԵՏ ՍՔԱՐԼԱԹԻՖ, (Կարմիր հագած)
 ՀԱՋԱՐԱՊԵՏ ԽԱՂԿԱԽՏ, (ձերմակ ու սեւ բիծերով)
 ՀԱՋԱՐԱՊԵՏ ՍԻՖԻԼԻՋ, (Գոյնզգոյն հագած)
 ՀՐԻՐԻՐԱՊԵՏ ԵԱՔԱՐԱԽՏ, (Նալնջագոյն հագած)
 ԹԻՍՆԱՊԵՏՆԵՐ, ՏԵՂԱԿԱՆՆԵՐ, ՏԱՍՆԱՊԵՏՆԵՐ, ԶԻՆՈՒՈՐՆԵՐ, ԵՒԱՅԼՆ:

ԺԱՄԱՆԱԿ ԵՒ ՏԵՍԱՐԱՆ

ԺԱՄԱՆԱԿ.— Ներկայ:

ՏԵՍԱՐԱՆ.— Սպարապետ Մաթուան պալատին մէջ ընդարձակ սրահ մը, կարմիր լոյսերով ողողուած: Գծոխային նկարներ՝ պատերէն կախուած: Սեղաններուն վրայ գանկեր՝ իբր զարդ: Սպարապետը նստած է ֆարձատուն աթոռի մը վրայ եւ իր սուրին կրթնած՝ կը խոկայ: Առանձին է: Վարագոյրը կը բացուի:

Տ Ե Ս Ի Լ Ա.

Մաթը կը մնախօսէ: Ոտքի կ'ելլէ խոր հառաչելով եւ իր բարակ սրունքներով՝ սրահը կը չափէ: Բերանը լայն լայն էր բանայ եւ դժոխային քրքիչներ կ'արձակէ:

Ո՛ւյ, ո՛ւյ, ո՛ւյ...

Ո՛ւհ... որքան յոգնած եւ ուժասպառ կը զգամ ինքզինքս: Միթէ ձերացած եմ... հա՛, հա՛, հա՛. Ե՛ս ձերանամ... Մահը ձերացած... Կարելի՞ բան է... Միթէ մարդկային արիւն ըմպող Մահը ձերանալ գիտէ... :

Ես որ Աղեքսանդրներուն, Կեսարներուն, Նափոլէոններուն եւ Կղէոպատրաներուն անուշ եւ կենսատու արիւնովը յագեցած եմ, ե՛ս պիտի ձերանամ... :

Ո՛հ... Ես այն եմ, ինչ որ էի ստեղծուած օրս, երբ Կայէնի

ձեռքէն Աբէլի արիւնը կը ծծէի: Նոյնն եմ դարերու ընթացքին եւ թերեւս աւելի զօրացած: Մահն եմ ես հզօր և ամենիւ Աշխարհի Օմեղան, վախճանը:

Ո՛հ, ես չեմ ծերացած, չեմ կրնար ծերանալ, մինչեւ որ մարդկութեան երակներուն մէջ շրջան ընող բոսոր արիւնը չցամքի:

Մարդու արիւն . . . ի՞նչ համեղ գինի: Արիւն, արիւն, ո՛հ, որքան ծարաւ եմ (կը խմէ): Այո՛, ես կամ ու պիտի մնամ Թող Աստուած ստեղծէ, ես կը կործանեմ: Թող մարդիկ իրենց տխմար գիւտերով ջանան պաշտպանուիլ գիշատող ճիրաններու դէմ, ես դարձեալ կը յաջողեմ ծակել իրենց տրոփող սիրտը, ծծելու համար անոնց կապկարմիր արիւնը: Թող գիտունները ջանան խափանել ուղիս: Ես կը փճացնեմ նոյն իսկ այդ գիտունները:

Մահն եմ ես, հզօր և ամենի, քաջ և անյաղթ: Ամէն մարդ կը սարսափի ինձմէ, ե՛ւ գիտունը, ե՛ւ տգէտը, ե՛ւ հարուստը, ե՛ւ աղքատը:

Քահ, քահ, քահ . . . :

Մեծիւն և Մուհամմէտը, Մովսէսն ու Պուտտան, Կոմիւնիկոսն ու Զրադաշտը իզո՛ւր ջանացին սարսափա մեղմացնել իրենց հետեւորդներուն մէջ: Այո՛, իզո՛ւր, անոնք անգամ ինկան ճիրաններու մէջ անշուշտ:

Ամուր է գահս, անառիկ՝ դիրքս, անյաղթ՝ լէգէոններս, անվեհեր՝ զօրականներս: Դէ՛հ Մահ, խմէ՛ բոսոր արիւնը և երջանիկ եղիր . . . Չկայ քեզի համար պարտութիւն . . . : (կը խմէ կարմիր հեղուկ մը):

(Քովի դռնէն ներս կը մտնէ գաճաճ մը եւ երկրպագելով Թուղթ մը կ'երկարէ Մահուան: Մահը սարսափած կը կարդայ Թուղթը, կը գունատի, յետոյ կը կարմրի եւ կը գողայ ուժգին):

Հա՛, հա՛, հա՛ . . . : Սեւ լուրեր, տխուր լուրեր . . . հը՛ . . . գերիներուն թիւը պակսեր է, սպաննուածներուն թիւը կիսուեր է, հաշմանդամները տասանորդուեր են: Հէ՛յ Մահ . . . իրաւ ծերացեր ես, բանակդ պարտուեր է, սպայակոյտդ ջախջախուեր է: Յաղթական այդ բանակդ նահանջի ամօթալի ճամբան է բռներ . . . :

Քաջութիւն, ո՛վ Մահ . . . : Նահանջը պարտութիւն չէ, հաւաքէ ուժերդ, վերակազմէ բանակդ և հարուածէ ուժգին և անխնայ: Վա՛յ պարտեալին . . . :

Այո՛, պիտի շարունակեմ պայքարը, նահանջել չկայ ինձ համար: Պիտի կատարեմ մինչեւ որ տիրեմ ամէնուն . . . : Մինչեւ որ Մահը դառնայ իշխան համայն աշխարհին: Մահ . . . Մահ . . . խորտակէ որ ապրիս, խլէ որ տիրես, յափշտակէ որ հարստանաս . . . : (Գաճաճին դառնալով) Սադայէ՛լ, գնա՛, ժողովի կանչէ սպայակոյտս . . . շո՛ւտ: (Մադայել կը մեկնի)

Տ Ե Ս Ի Լ Բ.

Ժողով Սպայակոյտի

Մահը, Սահայելը Յամբուս դնելէ յետոյ, իր ակումները կ'ընտելով,
կը բազմի Թիկնամթողիւն մէջ եւ կը խոկայ:

Քովի դուռը կը բացուի եւ գաճաճ Սահայելը մէկիկ մէկիկ ներս
կը հրամայնէ սպայակոյտի սպանները իրենց անունները բարձրաձայն
հնչեցնելով:—

Չորավար Քանսէր, Չորավար Տիւպերքիւլօղ, Չորավար Մալա-
րիա, Չորավար Հարսանիթ, Գնդապետ Տիֆթէրիա, Գնդապետ Սքար-
լաթին, Հազարապետ Մաղկախտ, Հազարապետ Սիֆիլիզ, Հարիւրա-
պետ Շաքարախտ:

Իրենց աստիճաններուն կարգով կը շարունակեն ու կը բարեւեն:

ՄԱՀԸ.— (Կտրուկ) Նստեցէք: (Կը նստին):

ՄԱՀԸ.— Բարե՛ւ Չորականներուս:

ԲՈՂՈՐԸ.— Բարեւ մեր անյաղթ Սպարապետին:

ՄԱՀԸ.— Երկար առնէ՛ ի վեր ձեզ հետ խորհրդակցած չեմ: Չա-
փազանց դո՛ւ էի ձեր կատարած աշխատանքէն: Հրճուանքով կը լսէի
ձեր տարած փայլուն յաղթանակները: Կեանքի քոսոտ բանակներուն
լախջախումը սիրտս կը լեցնէր անհուն բերկրութեամբ: Սակայն,
վերջերս ձեր զրկած տեղեկագիրները այնքան ալ քաջալերական չեն
երեւիր: Ձեր զօրագունները թուլութեան նշաններ ցոյց կուտան, տեղ
տեղ նահանջի ճամբան բռնած են: Եթէ այսպէս շարունակուի, մեր
պարտութեան ժամը մօտեցած է: Լրտեսներս կեանքի բանակներուն
մէջ խրախճանքի և ջահավառութեան տեսարաններ տեսած են: Անոնք
արդէն սկսած են տօնել իրենց մօտալուտ յաղթանակը: Եւ կ'ուզեմ
կեանքը և անոր բանակը, զորս պէտք է լախջախեմ:

Ձեզի հոս բերի, որպէսզի լսեմ ձեր դժուարութիւնները և ըստ
այնմ մշակենք նոր յարձակողականի մը ծրագիրը, որ մեզի վերջնա-
կան յաղթանակը պիտի ապահովէ:

Անկցի՛ն Կեանքն ու իր բանակը Դո՛ւն, Չորավար Քանսէր,
դուն խօսէ:

(Շարունակելի)

Պոստըն

ԲԺ. Ա. Ս. ԱԲԷԼԵԱՆ

ՄԱՅՐԵՐՈՒՆ...

«Բումանց»ի 13րդ. Թիւն մէջ հրատարակուած «Որպէս զի երեխաները չմոռնին»
յօդուածը, կարգ մը ծանօթութիւններով միասին, գրքոյկի մը ձեւին տակ 10000 օրինակ
տպած ենք, հայ մայրերուն օգտակար ըլլալու նպատակով: Փափաքողներուն բոլորովին ԶՐԻ
կը դրկենք, որքան օրինակ որ ուզեն, ցրուելու համար:

ԽԱՐԻ